

EFTER OZ

Det var i början av augusti.

En söndagsmorgon då luften stod stilla och sjön låg blank efter gårdagens och nattens kraftiga blåst. Sommaren hade varit vacker. Sol mest varje dag. Som alla somrar hade varit de senaste tio-femton åren.

Vid sjöns norra strand låg ett litet torp. Ett lågt, rödmålat bostadshus, en sjöbod och en båtbygga där en eka och en motorbåt låg förtöjda. Bostadshuset var byggt i vinkel med den inre vinkelspetsen rakt åt söder. Huset hade varit bagarstuga och tvättstuga från början, men hade byggts om till bostad vid sekelskiftet.

I ena halvan av huset fanns en konstnärateljé, vars tre stora takfönster mot norr skilde byggnaden från alla andra hus i trakten.

En vacker sommarmorgon som alla andra?

Nej, inte riktigt. Hade folket i torpet haft en aning om vad som hade blåst in under båtbyggan på natten, skulle de inte tryggt ha legat kvar i sina sängar hela förmiddagen.

Tidigt den här söndagsmorgonen spatserade en gammal rävhane över gårdsplanen. Han tog det lugnt. Visste att här började inte folk röra på sej förrän skuggorna var korta. Han tittade inte ens mot det vinkelbyggda bostadshuset, utan gick på tysta tassar ner till soptunnan vid sjöboden. Där luktade det förföriskt av halvrudda sopor.

Han stannade och sniffade med sin spetsiga nos intill tunnan. Blängde irriterat med sina sneda ögon upp mot det stängda trälocket. Slog en lov runt soptunnan som en gång för mycket länge sen hade innehållit söt melass. Sen satte han sej och försökte tänka.

Men eftersom rävar inte har lika lätt för att tänka som till exempel människor, utan mest handlar efter instinkt, fick räven bara ont i huvudet när han försökte. Han visste att det fanns en massa godsaker inne i tunnan. Självt befann han sej utanför. Sen kom han inte längre.

Räven suckade och vände nosen ut mot sjön. Därifrån kom en svag vindpust mot honom och den förde med sej en annan intressant lukt. Den påminde om lukten från soptunnan. Fast annorlunda. Han kastade en hastig blick upp mot bostadshuset innan han tassade ut på den breda båtbyggan. Lukten tilltog och han kom fram till att den var starkast på mitten av byggan. Men där fanns ingenting. Bara de gamla vanliga planken.

Han kikade försiktigt ner över kanten med sitt smala huvud. Försökte se under byggan. Jo, det låg bestämt nånting i mörkret därnere. En stor klump. Ätbar var den nog, det kändes på lukten. Men ... det var nånting som skrämde honom lite. Han kom inte genast på vad det var som gav honom en stark känsla av obehag, men bestämde sej genast att inte bry sej om klumpen i vattnet. Han hade ingen alls lust att hoppa i spat och undersöka. Det fick vara, trots att hungern slet i hans tarmar. När han var ung, hade det funnits gott om mat. Kaniner, som hade spritt sej mot norra Skandinavien med det varma Medelhavsklimatet, harungar, skogsmöss. Men skogens skafferier var nästan tömt nu, det fanns bara en del sorkar kvar. Och några andra enstaka smådjur som kom fram i nattens skyddande mörker. De som levde nere i jorden hade bäst klarat de svåra tider som hade drabbat allt levande på jorden. Nåja, en dum, halvstor kattunge hade slunkit ner ett par dagar tidigare. Det var ju sånt man fick ge sej på nuförtiden.

Skulle ha varit gott med nånting i magen innan man kröp ner i lyan och sov några timmar. Och från soptunnan hade det kommit en doft av kycklingrester.

Rätt som det var, kom ett ilsket, gläfsande skatt från bostadshuset. Räven lyfte på huvudet och vände sina röda öron mot ljudet. Men han blev inte rädd, konstaterade bara roat att den där lilla vita hårtussen inte kunde ta sej ut. Han hade sett den många gånger. Den sprang lös på gården på dagarna eller låg och slumrade i skuggan av taket över farstugan. Nu hade den antagligen fått korn på honom och kunde inte låta bli att skälla. Men han visste av erfarenhet att ingen skulle öppna dörren och släppa ut den. Det var för tidigt på morgonen.

Den vaksamma gamla räven ruskade på sin luggslitna päls och hade börjat ta några fjädrande steg åt skogsbrynet till, när han hörde ett välbekant prassel från de förkrympta brännässlorna intill

sjöbodens skuggiga norrsida. Han ställde sej snabbt i anfallsställning, prasslet kom närmare, han slutade andas, tog ett språng rakt upp i luften och när han landade på marken hade han fångat den intet ont anande sorken.